

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 17 Μαρτίου 1901

Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 11

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια.)
ΡΟΖΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗ

— Νομίζω ὅμως, ἐξηκολούθησε τὸ κοράσιον, ὅτι ἡ μαμά μου εἶνε ἔσθ' οὐρανὸν.

— Καὶ τί σε κάμνει νὰ το νομίζῃς, παιδί μου; ἠρώτησεν ὁ κ. Βώρκε μετ' ἡλικίας.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι μοῦ το εἶπεν ὁ μπαμπᾶς. Σὰν νὰ τον βλέπω ἀκόμη μετ' ὁλόμαυρα... Κλαίει, κλαίει, καὶ φιλεῖ ἓνα μικρὸ παιδάκι, ποῦ το ἔχει ἔσθ' ἀγκαλιά του. Αὐτὸ τὸ μικρὸ παιδάκι νομίζω ὅτι εἶμαι ἐγώ.

Ἐδῶ ἡ Ἑλλή ἐξεργάγη εἰς δάκρυα, εἰς θρήνον σπαρακτικόν. Ἡ Ρόζα, ἐκπληκτῆ, τὴν ἐκύτταξεν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' ἔπειτα τρέξασα, τὴν ἐφίλησε καὶ τῆς εἶπε:

— Μή, μὴν κλαῖς, ἀγαπητή μου Ἑλλή!

Ὁ κ. Βώρκε ἔσυρε πλησίον του τὰ δύο παιδιά καὶ τα ἐθλίψεν εἰς τὰς πατρικάς του ἀγκάλας.

— Ὁ Θεὸς ἐκάλεσεν εἰς τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ εἶνε μαζί του, τοὺς ἀγαπητοὺς σας γονεῖς, ἀλλ' ἐγὼ θὰ φροντίσω γιὰ σᾶς.

Καὶ τα ἐφίλησε καὶ τὰ δύο.

Ἡ Ρόζα δὲν ἤθελε περισσό-τερα. Αὐτὴ δὲν ἐνθυμεῖτο οὔτε τὸν πατέρα τῆς οὔτε τὴν μητέρα τῆς, καὶ οὔτε τοὺς ἐλυπεῖτο, ἀφ' οὗ εἶχε τώρα τὸν θεῖον Ἀρχην. Καὶ ἀμέσως τῷ ἀνταπέδωκε τὸ φίλημα, μετ' ὅλην τὴν ἀγάπην, ἣ ἥποια ἐπλημμύρει τὴν καρδίαν τῆς.

Ἡ Ἑλλή ὅμως, ἂν καὶ παρηγορηθεῖσα μετ' ὡς γλυκεῖς λόγους τοῦ εὐεργέτου τῆς, ἀνέκραξε μετ' ἠγωνία:

— Ὅχι, ὁ μπαμπᾶς δὲν εἶνε

ἔσθ' οὐρανὸν! θὰ ἔλθῃ ἐδῶ, νὰ εὕρῃ τὴν Ἑλλήν σου!

— Ναί, βεβαίως θὰ ἔλθῃ, ἀπήντησεν ὁ λαμπρὸς θεὸς Ἀρχης. Ὁ μπαμπᾶς θὰ ἔλθῃ νὰ πάρῃ τὴν ἀγαπητὴν σου Ἑλλήν τώρα γρήγορα, καὶ θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχὴς ποῦ θὰ εὕρῃ ἓνα τόσῳ καλὸ κοριτσάκι!

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, τὸ πρόσωπον τῆς Ἑλλῆς ἐφωτίσθη ἀπὸ χαρὰν. Ἀλλ' ἡ Ρόζα δὲν ἐφάνη καὶ τόσον πολὺ εὐχαριστημένη. Ἐπρεπε νὰ το παραδεχθῇ αὐτό; Ἐπετρέπετο λοιπὸν εἰς τὴν Ἑλλήν

νὰ ἔχῃ αὐτὴν πατέρα, ὁ ὁποῖος θὰ ἤρ-χετο νὰ τὴν εὕρῃ, καὶ θὰ ἦτο εὐτυχής, ἐν ᾧ ὁ ἰδικὸς τῆς ἦτο τώρα πεθαμένος καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἔλθῃ ποτέ;

Ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ ἤυρεν ὅτι ἔτσι τὸ πρᾶγμα τὴν ἐσύμφερε καλλίτερα.

— Ναί, ναί, εἶπεν ἱκανοποιημένη. Ἡ Ἑλλή θὰ ἔχῃ τὸν μπαμπᾶ τῆς, καὶ ἐγὼ θὰ ἔχω τὸν θεῖον Ἀρχην!

Ἡχηρὸν φίλημα ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ Ἀρχῆς τὴν ἀντήμειψεν ἀμέσως διὰ τὸν λαμπρὸν αὐτὸν συλλογισμόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

ΕΚΡΗΞΙΣ.

Ἐνα βράδυ, ἐν ᾧ τὰ κοράσια ἐπαιζαν μαζί, κατὰ τὸ σῶμα, καὶ ὁ κ. Βώρκε ἀνεγίνωσκεν ἡσύχως τὴν ἐφημερίδα του, ἡ Ἑλλή ἀνέκραξεν:

— Ἀς μὴ λέγωμεν αἰωνίως τὰς κοινὰς μας Πόλυ καὶ Τόμυ! Ἀς ταῖς δώσωμεν ὀνόματα ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν.

— Γιατί; εἶπεν ἡ Ρόζα. Ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὰ πρόσωπα τῆς Ἱστορίας. Ἐχουν ἀνόητα ὀνόματα, καὶ καλλίτερα νὰ μὴν ὑπῆρχαν, γιατί μᾶς βάζουν σὲ μεγάλο κόπο νὰ τα ἐνθυμούμεθα.

— Τὸ ἀξίζουν ὅμως, ἀπήντησεν ἡ Ἑλλή, γιατί εἶνε πρόσωπα ἱστορικά. Ἐμένα μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ ἱστορία.

— Ἦ! δὲν βαριέσαι! ἔκαμν ἡ Ρόζα. Καὶ ἡ ἱστορία εἶνε μάθημα βαρετό, ὅπως καὶ ἄλλο!

— Ὅχι, ἡ ἱστορία εἶνε διηγήματα ἀληθινά, δι' ἀνθρώπους ποῦ ἔζησαν, ποῦ ὑπῆρξαν εἰς τὸν κόσμον. Τί σου πταῖουν, ἂν ἔχουν δύσκολα ὀνόματα;

« Ἠρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐκπληκτοῦ θεοῦ τῆς τὴν τετράδιον, τὸ ἐξέσχισε καὶ το ἐπέταξεν... » (Σελ. 86, στήλ. γ')

Μήπως ήξευραν ότι θά τα μανθάνωμε ;...
 'Ας εἶνε, ἐμένα μου ἀρέσουν ! 'Η κούκλα μου θά εἶνε ὁ Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος, καὶ ἡ ἰδική σου ὁ Σαλαδίνος ἡ ἰδική μου θά ἔχη ρομφαίαν καὶ ἡ ἰδική σου θά ἔχη ἀκινάκην. 'Η ἄν θελῃς καλλιτέρα, ἡ δίκη σου θά εἶνε ὁ Γουλιέλμος ὁ Πυρρός, καὶ ἡ δική μου θά τον σκοτώσῃ με τὸ τόξον του καὶ με τὰ βέλη του. 'Η, ἂς εἶνε ἡ δική σου ὁ Οὐλιβιέρους Κρόμβελλ. Θά του φορέσω ἕνα χάρτινο στέμμα, καὶ αὐτός, με τὸ δικό σου στόμα, θά πῇ : «Βγάλετε μου αὐτὸ τὸ λ. ι. λ. ι. !» 'Η μήπως θέλεις καλλιτέρα νὰ εἶνε ὁ Μαῦρος Πρίγκιψ, ποῦ ἐπῆρεν αἰγμάλωτον τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας 'Ιωάννην τὸν 'Αγαθόν ; Τί προτιμᾷς, Ρόζα ;

— Μπράβο, 'Ελλη ! ἀνέκραξεν ὁ θεῖος 'Αρχὴς ἀφ' ὧν τὴν ἐφημερίδα του. Ποῖος σὺ τα ἔμαθεν ὅλ' αὐτά, μικρούλα μου ;
 — 'Η μὲς Σμιλὺ, εἶπεν ἡ Ρόζα, ἀποκρινομένη ἀντὶ τῆς 'Ελλης ὅπως τὸ ἔκαμνε συχνά. 'Αλλὰ ἡ 'Ελλη, ὅστερ' ἀπὸ τὸ μάθημα, ἐξακολουθεῖ νὰ διαβάξῃ πολλὰς ὥρες, ὅταν δὲν τὴν χρειάζομαι.

— Καὶ μανθάνεις τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς τῆς ἱστορίας ; ἠρώτησεν ὁ θεῖος 'Αρχὴς.

— Μανθάνομεν γεωγραφίαν, ἀριθμητικὴν καὶ γαλλικά, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα.

— Καὶ καλλιγραφίαν βέβαια. Χωρὶς καλλιγραφίαν, Ρόζα, πῶς θά μου γράφῃς μεθαύριον ἐπιστολάς ;

— Δὲν θά λάβω ἀνάγκην νὰ σας γράψω ποτέ, θεῖε 'Αρχὴ, γιατί δὲν θά φύγετε ποτέ. Μολοντοῦτο κάμνομεν καλλιγραφίαν καὶ αἱ δύο, καὶ ἔπειτα γράφομεν γαλλικά θέματα.

— Λαμπρά. Τότε, παιδιά μου, νὰ ὑπάγετε νὰ μου φέρετε τὰ θέματά σας. 'Η 'Ελλη μὲ φαίνεται... πῶς νὰ εἰπῶ ; ... ταμῖον γνώσεων.

— 'Οχι δά ! διεμαρτυρήθη ἡ Ρόζα. Τὰ δύο κοράσια ἐξῆλθον τρέχοντα, καὶ μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθησαν με τὰ τετράδιά των.

— Νὰ τὸ δικό μου ! ἐφώνησεν ἡ Ρόζα, τείνουσα πρώτη, ἐννοεῖται, τὸ τετράδιόν της.

— 'Ο θεῖος 'Αρχὴς τὸ ἐφυλλομέτρησε μειδιών.

— 'Οπωςδῆποτε, ἀγαπητή μου, σὺ δὲν εἶσαι τὰ μεῖζον γνῶσεων, τῇ εἶπε, χαϊδεύων τὸ μάγουλό της. Τὰ θέματα αὐτὰ εἶνε πολὺ εὐκόλα, καὶ ὅμως εἶνε γεμάτα ἀπὸ χονδρὰ λάθη. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε μήπως ἡ 'Ελλη τὰ καταφέρει καλλιτέρα.

'Ηνοῖξε τὸ ἄλλο τετράδιον.

— 'Α ! ἔκαμε. Τί βλέπω ; 'Εδῶ τὰ θέματα εἶνε δυσκολώτερα, καὶ τὰ λάθη ὀλίγιστα.

'Ανέγνωσεν ἀκόμη ὀλίγας γραμμάς κατόπιν, ἐκπληκτος, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι ἐκύτταξε τὴν 'Ελλην, καὶ πάλιν ἐξηκολούθησεν τὴν ἀνάγνωσιν.

— Αὐτὸ τὸ ἔκαμες μόνη σου, ἡ μήπως σ' ἐδοθήσεν ἡ μὲς Σμιλὺ ;

— 'Εδιδόθησεν μόνον τὰ λάθη, ἀπήντησεν ἡ 'Ελλη ἀφελῶς. 'Εδῶ ἦταν ἕνα πολὺ χονδρὸ (κ' ἐδεῖξε με τὸ δάκτυλον μίαν λέξιν σθυσμένην καὶ διορθωμένην με διαφορετικὸν γράψιμον.) 'Ηταν βλακεία μου, γιατί ἔπρεπε νὰ το ξεύρω.

— Μὰ πῶς γίνεται νὰ εἶσαι τόσο πλεόν προχωρημένη ἀπὸ τὴν Ρόζαν ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βῶρκε.

— 'Ημουν ἐξ ἀρχῆς, ἀπήντησεν ἡ 'Ελλη με τὴν ἰδίαν ἀπλότητα, χωρὶς ἴχνος ὑπερηφανείας. Δὲν κάμνομεν ποτέ τὰ ἴδια θέματα. Αὐτὰ ποῦ κάμνει ἡ Ρόζα, ἐγὼ τὰ ἔκαμα πρὸ πολλοῦ, ὥστε τώρα εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ κάμνω ἄλλα.

— Εἶσαι πολὺ καλὸ καὶ πολὺ ἐξυπνο κοριτσάκι, ὑπέλαθεν ὁ κ. Βῶρκε. Αὐτὸ τὸ τετράδιον θά περιεποιεῖ τιμὴν καὶ εἰς μαθήτριαν πολὺ μεγαλητέραν ἀπὸ σέ. Πρέπει νὰ ὁμιλήσω με τὴν μὲς Σμιλὺ. Θά εἶνε κατενθουσιασμένη μαζί σου.

'Ομιλῶν ὁλονέν, ἐπέθεσε τὴν χεῖρα θωπευτικῶς ἐπὶ τῆς μαύρης καὶ στιλπνῆς κόμης τῆς 'Ελλης, καὶ κατόπι στρεφθεὶς γελῶν πρὸς τὴν Ρόζαν :

— 'Αμὴ ἐσύ, τεμπελίστα μου ; τί θά κάμῃς ἐσύ ; 'Ετσι ἀμελής θά εἶσαι αἰωνίως καὶ θά ξένης τὴν 'Ελλην νὰ σε περνᾷ ; Πότε θά μου δεῖξῃς καὶ σὺ κανένα θέμα σὺν αὐτῷ ;

'Η Ρόζα ἐσιώπα... Εἶχε κατὰ βάθος ἀγαθὴν καρδίαν καὶ ἡ ζήλοτυπία της προήρχετο μόνον ἀπὸ ὑπερβολικὴν ἀγάπην. Διὰ τοῦτο, εἰς τὴν ἀρχὴν, εἶχεν εὐχαριστηθῇ ποῦ τὰ θέματα τῆς 'Ελλης εὐρέθησαν ἀνώτερα ἀπὸ τὰ ἰδικά της. Κατόπιν, ὅταν εἶδε τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ θεῖου 'Αρχὴ, διὰ πρῶτην φορὰν νῆχθη ἐν εὐρίσκειν εἰς τὴν θέσιν τῆς 'Ελλης. 'Ερ' ὅσον ὁ κ. Βῶρκε ἐξηκολούθει τὰ ἐγκώμιά του, τὸ πρόσωπον τῆς Ρόζας ἐσκυρῶπαζε, τὰ φρύδια της ἐξάρωναν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς τοὺς δύο με ὕψος ἐκπληκτον καὶ δυσηρεστημένον.

— 'Όταν ὁ θεῖος 'Αρχὴς ἐπέθεσε μετ' ἀγάπης τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς 'Ελλης, καὶ τὰ ματάκια της ἐδράχθησαν ἀπὸ δάκρυα. 'Αλλ' ὅταν ἤκουσε καὶ τὰς τελευταίας λέξεις, τότε ἡ ἀπελπισία της ἐξερράγη. 'Η σύγκρισις ἐκείνη μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μικρᾶς τῆς φίλης, ἡ μομφὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐπῆρεν εἰς τὰ σοβαρά. ἡ ὀλιβερά πεποιθήσις ὅτι ἡ 'Ελλη ἐπροξένησεν εἰς τὸν λατρευτόν ἐκείνον θεῖον εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἦτο ἀπολύτως ἀνίκανος νὰ τω προξενήσῃ, ὅλα αὐτά, μαζί με τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν ἤμπορούσε νὰ μεταβάλῃ τίποτε, ὥ, ἦσαν παρα πολὺ διὰ τὴν δυστυχῆ Ρόζαν ! 'Εχασε διὰ μίαν ὥρην τὴν δύναμιν, με τὴν ὁποίαν συνεκράτει τὴν ὥρην τὸν ἑαυ-

τὸν της, καὶ με κίνημα ὀργῆς ἀκατανίκητου, ὤρμησεν, ἤρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐκπληκτου θεῖου της τὸ τετράδιον, τὸ ἐξέσχισε καὶ το ἐπέταξεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου.

Κατόπιν, ἀρπάσασα τὴν 'Ελλην με τὰς δύο χεῖρας, τὴν ἀπόθνησε βιαίως κρᾶζουσα με φωνὴν μανιώδη :

— Δέν σε θέλω ! δέν σε θέλω ! εἰσαι κακὴ ! εἰσαι κακὴ !

Καὶ ἐπιτέλους κατέπεσεν εἰς τὸ πάτωμα, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ γοερῶς, χύνουσα δάκρυα βροχιδόν.

Τότε ὁ θεῖος 'Αρχὴς τὰ ἔχασεν ὀλως δόλου.

Δέν εἶχεν ἐνόησιν τὴν καταιγίδα, ὅποια ἡτοιμάζετο νὰ ἐκραγῇ. καὶ θεορῶν τὰ κοράσια ὡς δύο ζωντανὰς κλάδας, δὲν εἶχε σκεφθῇ ποτέ ὡς τώρα νὰ πειθύνῃ τὴν παραμικρὰν ἐπιπληξιν πρὸς τὴν Ρόζαν. Διὰ τοῦτο ἡ ἐκρηξίς ἐκείνη τῆς ὀργῆς, ἡ κατὰ τῆς 'Ελλης ἐξαφνικὴ καὶ ἀγρία ἐπιθεσις, τοῦ ἔκαμε μεγαλήν ἐντύπωσιν. 'Ησθάνθη διὰ πρῶτην φορὰν ὅτι ἔπρεπε νὰ φανῇ κάπως αὐστρότερος.

— Ρόζα, σήκω ἐπάνω γρήγορα ! εἶπε. Στὴ στιγμὴ !... Εἶσαι πολὺ κακὴ καὶ εἶμαι θυμωμένος μαζί σου !

Κατόπι τὴν ἐσήκωσε, τὴν ἔθαλε νὰ σταθῇ ἐμπρὸς τοῦ ὀρθίου, καὶ τὴν διέταξε νὰ παύσῃ τὰ κλάματα καὶ νὰ ἡσυχασθῇ.

'Η δυστυχὴς Ρόζα προσεπάθησε νὰ πακούσῃ. 'Ηθελε πολὺ νὰ ἡσυχάσῃ, ἡθελε πολὺ νὰ φανῇ καλὴ, καὶ περισσεύοντες ἀπ' ὅλα ἡθελε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν θεῖον 'Αρχὴν. 'Αλλ' ἡσθάνετο τὴν ὀργὴν, τὴν ἐντροπὴν δι' ὃ, τι εἶχε κάμῃ ὥστε ἔπρεπε νὰ καταβάλῃ πολὺ, παρὰ πολὺ μεγάλον κόπον διὰ νὰ παύσῃ τὴν ὀργήν της... 'Ω, τί δυστυχὴ ποῦ ἡσθάνετο ἐαυτὸν της !... Ὅσον ὀλίγον ἐφαντάζετο πρὸ ὀλίγου ὅτι θά ἐπάθαινε τὸ τοιο πρᾶγμα, ὅτι τὴν ἐπερίμενε τοιαύτη συμφορὰ ! Καὶ πῶς τῇ ἐφάνετο ὅτι νὰ μετεβλήθησαν τὰ πάντα γύρω της ἀπὸ τινων στιγμῶν ! 'Αρά γε θά ἤμπορούσε νὰ γίνῃ καὶ πάλιν εὐτυχὴς, τὸς εὐτυχὴς τουλάχιστον, ὅσον ἦτο πρῶτα. ('Επεται συνέχεια.)

KIMON ΔΑΚΙΔΗΣ

Ο ΚΡΙΝΟΣ

Κρίνε, τάγρου πεντάμορφο λουλουδί, σὺ, ποῦ φορεῖς στολὴ μενεξεδένια με τὴν δροσιὰ τῇ μαργαριταρένια, θαρρῶ τοῦ Παραδείσου εἶσαι καμάρι, ποῦ ἀγγελικὰ σε τραγουδοῦνε στόματα ἀφ' οὗ ὁ Χριστὸς σοῦ ἐπαίνεσε τὴ χάριν. 'Ελπίδα σου εἶνε εὐθυτενὴ, τὰ μετὰ θάυμαζόντάς σου τὰ οὐράνια χρώματα. Κρίνε, τάγρου πεντάμορφο λουλουδί !

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΕΜΠΤΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

'Αγαπητοί μου,

Πέμπτην, τὸ ἀπόγευμα, ὅλων τῶν ἀθηναίων Σχολείων οἱ μαθηταί, ἀπὸ τῶν Δημοτικῶν μέχρι τῶν Γυμνασίων, συναθροίζονται εἰς τὸ Πεδίον τοῦ 'Αρεως καὶ ἐκεῖ ἡ ἀπογευματινὴ ἀσκήσις καὶ ἐλιγμοὺς ἀπὸ κοινού, προγυμναζόμενοι διὰ τοὺς Σχολικοὺς 'Αγωνίας, οἱ ὅποιοι θά γίνοντο εἰς τὸ Στάδιον τὸ Πάσχα.

ὑποθέτω, ὅτι τὰ ἀπογεύματα αὐτὰ τῶν περιπάτων, τῶν συγκεντρώσεων καὶ τῶν ἀσκήσεων εἰς τὸ ὑπαιθρον, εἰς τὴν ἀπέραντον στρατιωτικὴν πλατεῖαν, ὑπὸ τὸν ὥραν ἡλίον τῆς ἀνοξείας, ἐν ᾧ γύρω διαγελᾷ πρασινὴ ἡ ἐξοχή, — οἱ νεαροὶ μαθηταὶ τὰ προτιμοῦν ἀπὸ τὰ ἄλλα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια διερχονται κλεισμένοι εἰς τὰ σχολεῖον, ἀκίνητοι εἰς τὰ θρανία, κύπτοντες ἐπὶ τοῦ βιβλίου ἢ προσηλωμένοι εἰς τὸν μαυροπίνακα... Ὁμολογῶ, ὅτι καὶ ἐγὼ θά ἐπρωτίμων τὰ πογεύματα τῆς Πέμπτης. Αἱ παρελάσεις τῶν μικρῶν στρατιωτῶν τοῦ Σχολείου ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς δρόμους με ρυθμικὸν βῆμα, ὑπὸ τοὺς ἡχους τυμπάνων καὶ σαλπίγγων, προσεῖδεν εἰς τὴν πόλιν, τὴν λευκὴν καὶ ἡλιόλουστον, κάποιαν ὄψιν πανηγυρικὴν, ἐξαρτάσιμον. 'Η θέα τῶν οὕτω συντεταγμένων παιδίων, ἐξερχομένων κατὰ μεγάλας ὁμάδας, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῶν γυμναστῶν καὶ τῶν διδασκάλων, προσεεῖ χάραν, ἐμπνέει ἐλπίδας, γεννᾷ ἐνθουσιασμόν. Καὶ ἀκουσίως πολλοὶ μεταβάλλουν τὴν διεθυσιν τοῦ περιπάτου τῶν καὶ ἀκολουθοῦν τὰ μαθητικά στρατεύματα διὰ τῆς λεωφόρου Πατησίων, εἰς τὸ Πεδίον τοῦ 'Αρεως. Καὶ οἱ περισσότεροι, ἔτι ἀπὸ ἀπλῆν περιέργειαν, ἀλλ' ἀπὸ ἰσχυρὸν ἐνδιαφέρον. Διότι τίποτε δὲν προκαλεῖ τόσο τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μεγάλων, ὅσον αἱ πρόσδοι τῶν μικρῶν. Καὶ εἶνε ἡ πρόσδοσις, σημαντικὴ πρόσδοσις, αὐτῇ, ἡ ὁποία ἀποκαλύπτειται πρὸ τῶν ἐκπληκτικῶν ἀστῶν ἀπογεύματα τῆς Πέμπτης.

Ἐπὶ τῶν μικρῶν ἐκείνων μαθητῶν, ἡ γυμναστική, ἡ ἀσκήσις ἔχει κάμῃ θαύματα. Τὰ προσωπίκια ὅλα εἶνε ζωηρά καὶ εὐχρᾶ, ὅσον ἐπιτρέπεται εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ μελαγχολικὴν μας φύσιν. Οἱ νεαροὶ ὀφθαλμοὶ ἐκπέμπουν ἀστραπὰς νοημοσύνης, εὐφύας, φρονήματος. Τὰ σώματα εἶνε εὐθυτενῆ, τὰ μέλη ἰσχυρά, τὰ κινήματα ὠραία, τὸ παράστημα ἄψογον, τὰ στήθη προτεταμένα,

τὸ βῆμα ρυθμικόν. Ὁμοιάζουν με ἄλθινοὺς στρατιώτας, ἀπὸ τῶν ὁποίων μόνον τὰ ὅπλα λείπουν, οἱ μαθηταὶ αὐτοὶ με τὰ γλαυκοστόλιστα πιλίκια. Δι' αὐτὸ αἱ παρελάσεις των, ὑπὸ τοὺς ἡχους τῶν τυμπάνων καὶ τῶν σαλπίγγων, προσενοῦν χάραν, ἐμπνέουν ἐλπίδας, γεννοῦν ἐνθουσιασμόν.

Οἱ περισσότεροι σας, οἱ ἐνθουσιάζοντες τοὺς πρῶτον μαθητάς, οἱ ὅποιοι σήμερον εἶνε νέοι ἄνδρες, ὁμολογοῦν ὅτι οἱ σημερινοὶ μαθηταί, οἱ ὅποιοι θά εἶνε οἱ ἄνδρες τῆς αὔριου, ὑπερέχουν ἐκείνων κατὰ πολὺ. 'Ασυγκρίτως εὐπλαστότεροι καὶ ἀλκιμώτεροι τὰ σώματα, ἄρα καλλιτέροι καὶ αἱ ψυχαί, διότι ἡ σχέση μεταξὺ τῶν δύο εἶνε στενοτάτη, καὶ παραμείσεις τοῦ σώματος σημαίνει παραμείσεις τῆς ψυχῆς. Καὶ ὁ ἐπισκεπτόμενος ἐν ἀπόγευμα Πέμπτης τὸ Πεδίον τοῦ 'Αρεως θά ἐξηγήσῃ, τὴν θαυμασίαν μεταβολὴν, θά ἐννοήσῃ εἰς τί ὀφείλεται αὕτη. Εἰς τί ἄλλο, παρὰ εἰς τὴν γυμναστικὴν ; 'Οχι ! οἱ μαθηταὶ τῆς παρελθούσης γενεᾶς ποτὲ δὲν ἐγυμνάσθησαν τόσο συστηματικῶς, με τὴν ἀγάπην, με τὸν ζῆλον καὶ με τὴν γνῶσιν. Ποτὲ δὲν ἐξετέλεσαν τὰς ρυθμικὰς καὶ ἐντόνους ἐκείνας κινήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀναπτύσσουσιν τοὺς μύς καὶ δυναμώνουν τὰ νεῦρα. Ποτὲ δὲν συνηρώσθησαν εἰς μίαν μεγάλην Πλατεῖαν, ἐν τῇ μέσῃ πρασινῇ ἐξοχῇ καὶ ὑπὸ ἡλίον ἐαρινόν, ὅλοι μαζί, κατὰ χιλιάδας, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀπὸ τῶν σπιθαμῶν παιδίων τῶν σχεδὸν νηπίων, μέχρι τῶν ὠραίων ἐφήβων με τοὺς πρώτους ἰούλους, διὰ νὰ αἰσθανθοῦν ἐκεῖ τὴν μεγάλην δύναμιν τὴν ὁποίαν παρέχουν εἰς ἐν ἑκάστον τῶν ἀτόμων αἱ μεγάλαι ἡδελφωμέναι ὁμάδες, διὰ νὰ αἰσθανθοῦν τὸ κέντρον τῆς ἀμίλλης, τὴν φλόγα τοῦ ζήλου. Ποτὲ δὲν ἐβάδισαν τόσο ρυθμικῶς, ψάλλοντες ὅλοι μαζί ὠραῖα ᾄσματα, ἐμβατήρια μέλους γοργοῦ, ἐνθουσιάζοντες, καὶ ἐμπνεύσαντες πατριωτικῆς. 'Οχι ! ποτὲ δὲν ἔζησαν οἱ τότε, ὅπως ζοῦν οἱ σημερινοί. Αἰωνίως σχεδὸν κλεισμένοι εἰς τὸ σχολεῖον, ἀκίνητοι εἰς τὰ θρανία, ἐσχυμένοι ἐπὶ τῶν βιβλίων, προσηλωμένοι εἰς τὸν μαυροπίνακα. Ὅλα τὰ πογεύματά των τὰ ἴδια. 'Εκεῖνοι δὲν εἶχον τὰ ἐξοχή, τὰ θαυμάσια, τὰ ζωογόνα ἀπογεύματα τῆς Πέμπτης.

Λέγουν, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ποτὲ δὲν ἐννοεῖ, ποτὲ δὲν ἀναγνωρίζει τὴν παρούσαν εὐτυχίαν. Αἰωνίως ἀποδίδει εἰς τὸ παρελθόν, καὶ ἀτενίζει εἰς τὸ μέλλον. Τὰ παιδιὰ ὅμως, τὰ συναθροίζοντα κατὰ Πέμπτην εἰς τὸ Πεδίον τοῦ 'Αρεως, πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουν ὅτι εἶνε εὐτυχῆ. Καὶ πρέπει ἀκόμη νὰ αἰσθάνωνται βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μετέβαλον τόσο σφοδρὰ καὶ φιλοστόργως τοὺς δρόμους τοῦ μαθητικοῦ τῶν βίου, οἱ ὅποιοι ἐσκέφθησαν νὰ ἀναπτύξουν μετὰ τοῦ

πνεύματος καὶ τὸ σῶμα, καὶ νὰ τοὺς κάμουν ὅσω τὸ δυνατόν τελείους ἀνθρώπους, σοφοὺς, ὠραίους, ἀλκίμους, γενναίους, ἐνθουσιώδεις, φαιδρὸς, χρηστοὺς, φιλοπάτριδας.

Σὰς ἀσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια.)

ΑΠΟ ΝΗΣΟΥ ΕΙΣ ΝΗΣΟΝ

Καὶ ἐν ᾧ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Παῦλος ἐθύσισε τὸ βλέμμα του ρεμβῶδες μακρὰν, πρὸς τὰ βουνά, τὰ ὅποια διεγράφετο ἀμυδρῶς ἐπὶ τοῦ νοτιοανατολικοῦ ὀρίζοντος.

Μετά τινος στιγμᾶς σιωπῆς, προσέθεσεν :

— 'Εν τούτοις ὅμως, ὅ,τι βλέπει κανεὶς ἐδῶ, εἰς μερικάς ἐποχάς, δὲν θά το ἔβλεπεν οὔτε εἰς τὸν ἄνω οὔτε εἰς τὸν κάτω Λεῖγνρα...

— Τί δηλαδὴ ;

— Τὰς χελώνας, αἱ ὁποῖαι κάθε χρόνον, περὶ τὰ μέσα Μαρτίου, ἐρχονται ἐδῶ, γεννοῦν καὶ θάπτουν εἰς τὴν ἄμμον τὰ αὐγά των.

— 'Α, ἔχει ἐδῶ χελῶνες ;

— Μυριάδας, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος. Καὶ μάλιστα τὸ ποταμάκι ἐκεῖνο ποῦ βλέπετε εἰς τὴν δεξιάν ὄχθην, ὀνομάζεται Ρίο-Τορτογὰ, (Χελωνοπόταμον.)

— Καὶ ὅμως ἔως τώρα δὲν εἶδαμεν οὔτε μίαν !

— 'Εχε ὀλίγην ὑπομονήν, θεῖέ μου, καὶ θά ἴδῃς τόσας πολλὰς ποῦ δὲν θά πιστεύῃς τὰ μάτια σου !

Ὁ Παῦλος δὲν ἠπατάτο. Πραγματικῶς, τὰ πλοιάρια ἐπλησίαζον τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὸ ὅποιον ἡ παρυσία τῶν χελωνῶν ἐλκυε πολυπληθεῖς τοὺς Ἰνδοὺς τῶν περιχώρων.

Τὸ ἀπόγευμα, τὸ ταξείδιον ἐπαρουσίασεν ἐξαιρετικὰς δυσχερείας, καὶ ἐπροξένησε μεγάλους κόπους εἰς τὰ πληρώματα. Τὸ ρεῦμα ἦτο ἰσχυρότατον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς κοίτης, ἡ ὁποία ἐστένευε σημαντικῶς ὡς ἐκ τοῦ πλήθους τῶν σύρτων καὶ τῶν ἀμμοφόρων. Ὁ οὐρανὸς ἦτο νεφοσκεπής, ἡ ἀτμόσφαιρα κεκορεσμένη ἡλεκτρισμοῦ, ἡ βροντὴ ἐμυκάτο πρὸς νότον, ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσῃ, καὶ μόνον κατὰ διαλείμματα ἐπνεεν ἀσθενῶς.

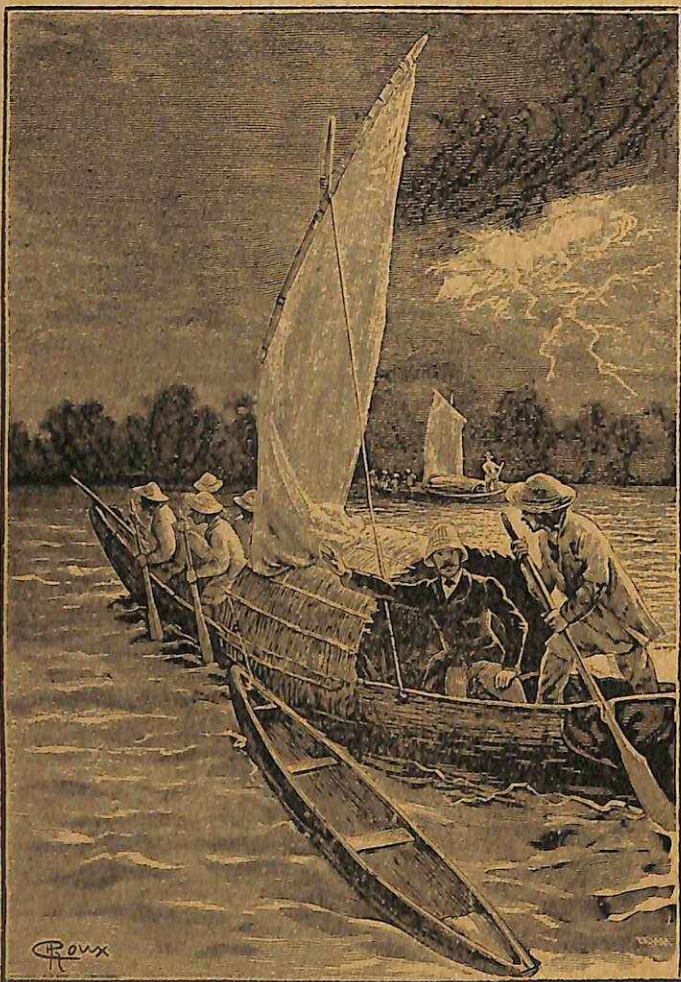
ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς θυέλλης, ἡ φρόνησις ἐπέβαλλεν εἰς τοὺς κυβερνήτας νὰ ζητήσουν ἀσφαλὲς καταφύγιον, διότι κανεὶς δὲν ἤξεύρει πῶς τελειοῦν αἱ θύελλαι αὐταὶ τοῦ 'Ορενόκου, αἱ συχνὰ ἀκολουθοῦνται ἀπὸ βιαίας ἀτμοσφαιρικὰς ἀναστατώσεις.

Δυστυχῶς, τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ δὲν παρούσε πούθεν ἀκατάλληλον

καταφύγιον. Ἀπέραντοι πεδιάδες ἐξετείνοντο ἐδῶθεν κ' ἐκεῖθεν, ὅσον ἐφθανε τὸ βλέμμα, ἄδενδροι, γυμναὶ ἐκτάσεις τὰς ὁποίας ἐσάρωνεν ἡ καταιγὶς χωρίς νὰ συναντᾷ κανέν πρόσκομμα. Ὁ κ. Μιγκέλ ἠρώτησε τὸν κυβερνήτην Μάρτον ἂν δὲν ἦτο προτιμώτερον νὰγκυροβολήσουν εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, μέχρι τῆς ἐπαύριον.

— Θὰ ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνον, ἀπεκρίθη ὁ Μάρτος. Ἡ ἄγκυρα δὲν πιάνει εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. Θὰ ἐπέφταμεν εἰς τοὺς ἄμμους καὶ θὰ ἐγίνόμεθα κομμάτια.

— Τί θὰ κάμωμεν λοιπόν;

«Ὁλος ὁ μεσημβρινὸς οὐρανὸς ἠύλακοῦτο ἀπὸ ἀστριπᾶς.» (Σελ 88.)

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον, ἐμπρός, καὶ ἂν αὐτὸ εἴνε ἀδύνατον, τότε θὰ γυρίσωμεν ὀπίσω, εἰς τὴν νῆσον Καξιμιρίταν, ὅπου διενυκτερεύσαμεν.

— Καὶ ποῖον εἶνε τὸ πλησιέστερον χωρίον;

— Ἡ Μπουένα-Βίστα, εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην.

Ἡ τοιαύτη κίνησις ἦτο τότεν ἐνδεδειγμένη, ὥστε χωρίς νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τὸν κυβερνήτην τῆς Μαρίας, ὁ Βαλδέξ διηυθύνετο ἤδη πρὸς τὸ χωρίον.

Τὰ ἱστία, ξεφουσκωμένα, ἐκρέμαντο

κατὰ μῆκος τῶν ἱστῶν. Οἱ ναῦται τὰ κατεβίβασαν εἰς τὸ βάθος τῶν πλοιαρίων, διὰ νὰ μὴ δώσουν λαβὴν εἰς τὸν ἄνεμον. Μ' ὅλα ταῦτα, ἴσως ἡ θύελλα δὲν θὰ ἐξεργηγνέτο πρὸς τῆς παρελεύσεως μιᾶς ἢ δύο ὥρων. Τὰ μελανὰ νέφη ἐφαίνοντο ὡς ἀκίνητα ἐπὶ τοῦ νοτίου ὁρίζοντος.

— Ἀσχημὸς καιρὸς! εἶπεν ὁ λογιᾶς Μαρσιάλης πρὸς τὸν κυβερνήτην τῆς Γαλλινέτας.

— Ἀσχημὸς καιρὸς, ἀπεκρίθη ὁ Βαλδέξ, ἀλλὰ θὰ τοῦ ἀντισταθῶμεν καὶ θὰ τὸν νικήσωμεν.

Τὰ δύο πλοίαρια ἐκ τοῦ πλαγίου ἀπειχόν ἀπ' ἀλλήλων πενήκοντα πόδας, ὅχι περισσότερον. Αἱ πάλανταί, οἱ μακροὶ αὐτοὶ διχλωτοὶ κάμακες, ἐχρησιμοποιήθησαν τότε ὡς ἀράγαι, ἀντεριδόμεναι ἐπὶ τῶν ἄμμοδῶν. Ὁ κόπος πολὺς ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα μικρὸν, διότι μετὰ βίας ἐνέκατο τὸ ρεῦμα. Ὁπωςδήποτε, δὲν ἤμπορούσαν νὰ μεταχειρισθῶν ἄλλο ἄντροπον. Ἐπρεπε ἐπὶ πάσῃ θυσίᾳ νὰ πλησιάσουν τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας ἡ δύναμις νὰ προχωρήσουν ρυμυλκούμενα διὰ τῆς ἐσπίλλας.

Μία ὀλέκλῃρος ὦρα κατηναλώθη διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην. Ποσάκις ἐκινδύνευσαν νὰ παρυσυρθῶν ὑπὸ τοῦ ρεύματος πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ νὰ ριφθῶν εἰς καμμίαν ὑφαλον! Εὐτυχῶς,

ἡ χάρις εἰς τὴν δεξιότητα τῶν κυβερνητῶν καὶ εἰς τὴν ρώμην τῶν ναυτῶν, τοὺς ὁποίους ἐδοήθουν ὅσον ἠδύναντο οἱ ἐπιβάται, τὰ δύο πλοίαρια προσήγγισαν τὴν ὄχθην, χωρίς νὰ χάσουν πολὺ, λοξοδρομήσαντα ἀπὸ τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ.

Ἐδέησε τότε νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἐσπίλλαν. Θὰ ἐκοπίαζαν πάλιν, ἀλλὰ τώρα ἦσαν βέβαιοι τουλάχιστον ὅτι δὲν θὰ ἐπήγαιναν πρὸς τὰ ὀπίσω. Κατὰ πρότασιν τοῦ Βαλδέξ, τὰ πλοίαρια ἐδέθησαν τὸ ἐν ὀπίσθεν τοῦ ἄλλου, καὶ τὰ πληρώματα συνηρώθησαν διὰ τὴν ρυμυλκώσιν κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς. Ποσάκις ἡ

ὄχθη τὸ ἐπέτρεπεν, οἱ ναῦται ἀπεβίβαντο καὶ ἔσυρον τὰ πλοίαρια, τὰ ὅποια τὸ πηδάλιον ἐκράτει εἰς δρόμον ἐβύθη. Ἀλλ' ὅταν ἡ ὄχθη ἦτο δὺςβατος, ἔφερον τὴν ἐσπίλλαν εἰς ἀπόστασιν τεσσαράκοντα μέτρων ἐμπρός, καὶ τὴν ἐδεσαν ἀπὸ κανένα βράχον ἢ κορυφὴν κατόπι. οἱ ναῦται ἐπέστρεφον εἰς τὴν Μαρίας καὶ ἔσυρον ἀπὸ κοινοῦ.

Οὕτω διήλθον ἀπὸ τὰς νήσους Σείβαν, Κουρουπάρων, Ἑσπιδέρον καὶ Πόσσον, Ρεδόνδων. Ἐν τῷ μεταξῷ, ἡ θύελλα ἀνῆρχετο πρὸς τὸ ζενίθ. Ὁλος ὁ μεσημβρινὸς οὐρανὸς ἠύλακοῦτο ἀπὸ ἀστριπᾶς, σχεδὸν ἀδιακόπως. Ὁ μακρυμὸς τῆς βροντῆς, συνοδευόμενος ὑπὸ λάμψεων ἐκτυφλωτικῶν, δὲν ἔπαυε πλέον οὔτε στιγμὴν. Εὐτυχῶς, περὶ τὴν ὀγδόην τῆς ἐσπέρας, ὅταν ἡ θύελλα ἐξερράγη ὀρμητικῇ, μετὰ λαζαν καὶ μετὰ ἄνεμον, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ὀρενόκου, τὰ δύο πλοίαρια εὐρίσκοντο ἐν ἀσφαλείᾳ, εἰς τὸν ὅρμον τῆς Μπουένα-Βίστας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΜΕΤΑΞΥ ΜΠΟΥΕΝΑ-ΒΙΣΤΑΣ ΚΑΙ ΟΥΡΒΑΝΑΣ

Ἡ νύξ ὑπῆρξε γόνιμος εἰς καταστροφάς. Ἡ μανία τῆς θύελλης ἐπροξένησε μεγάλας ζημίας ἐπὶ ἐκτάσεως δεκαπέντε χιλιομέτρων, μέχρι τοῦ στομίου τοῦ Ἀράουκα. Τὴν ἐπαύριον, 26 Αὐγούστου, ὁ ποταμὸς ἐκύλιε παντοειδῆ συντρίμματα, τὰ δὲ ὕδατά του, τὰ τὸσον διαυγῇ, εἶχον γίνῃ ὑποκίτρινα. Ἄν τὰ πλοίαρια δὲν εἶχον καταφύγη ἐγκαίρως εἰς τὸν ὅρμον, ἂν ἡ θύελλα τὰ εὕρισκεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ὀρενόκου, ἀφεύκτως ὁλὴ συντριβόντο, ναῦται δὲ καὶ ἐπιβάται θὰ ἐπνίγοντο!

Ἡ Μπουένα-Βίστα κατέχει τὴν πλευρὰν μιᾶς νήσου, ἐπιμηκυνομένης μὲν ὑπὸ μεγάλων σύρτεων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ξηρασίας, σμικρυνομένης δὲ σημαντικῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν. Καὶ τώρα, ἡ ἀνύψωσις τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Μαρίας πάλιν καὶ τὴν Γαλλινέτα νὰ φθάσουν εἰς αὐτὴν τὴν βάσιν τοῦ χωρίου.

Ἀς ὀνομάσωμεν χωρίον, τὸ ἄθροισμα τῶν ὀλίγων ἐκείνων καλυβῶν, τῶν δυναμένων νὰ στεγάσουν ἑκατὸν πενήκοντα εἰς διακοσίους Ἰνδοὺς. Ἐρχονται ἐδῶ μόνον διὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν ὠν τῶν χελωνῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ἔλαιον, πωλούμενον ἐπικερδῶς εἰς τὰς ἀγοράς τῆς Βενεζουέλας. Διὰ τοῦτο, τὸν Αὐγούστου μῆνα, τὸ χωρίον τοῦτο εἶνε σχεδὸν ἔρημον, διότι ἡ ὥτοκία τῶν χελωνῶν παύει περὶ τὰ μέσα Μαΐου. Δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν Μπουένα-Βίσταν εἰμὴ μόνον πέντε-ἕξι Ἰνδοί, τρεφόμενοι διὰ τῆς θήρας καὶ τῆς ἀλιείας. Ὁ ἦτο δὺςκολόν, ἂν ἤθελαν οἱ ταξειδιῶται μὴς νάναενώσουν ἐδῶ τὰς προμηθείας των. Εὐτυχῶς εἶχον ἀκόμη ἀρκετάς διὰ τὸ μέχρις Οὐρβάνας ταξειδίων.

Κατὰ συμβουλήν τῶν ναυτῶν, τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην νύκτα οἱ ἐπιβάται ἐδέχθησαν νὰ ἐξέλθουν εἰς τὴν ξηρὰν. Οἰκογένεια Ἰνδῶν, κατοικοῦσα εἰς ἀρκετὰ καθάραν καλύβην, τοῖς παρέσχε φιλοξενίαν. Οἱ Ἰνδοὶ οὗτοι ἀνῆκον εἰς τὴν φυλὴν τῶν Μαρουῶν, ἄλλοτε ἐκ τῶν πρώτων τοῦ τόπου, οἱ ὅποιοι, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἄλλους, εἶναι τῶν ἐμμενόντων εἰς Μπουένα Βίσταν καὶ μετὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὥτοκίας.

Ἡ οἰκογένεια ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν σύζυγον, ἄνδρα ρωμαλέον, ἀπὸ τὴν σύζυγον, νέαν ἀκόμη, χαμηλοῦ ἀναστήματος καὶ ὅχι δυσειδῆ, καὶ ἀπὸ ἑν κοράσιον, ὡς ἐκατέτες, τὸσον ἄγριον ὅσον καὶ ἡ μήτηρ. Ἐφάνησαν πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν δῶρα, τὰ ὅποια τοῖς προσέφεραν οἱ ἐμμενόντων, ρακὴν καὶ σιγάρα διὰ τὸν ἄνδρα, περιδέραια ὑάληνα καὶ ἑνα μικρὸν καθρέπτην διὰ τὴν μητέρα καὶ τὴν θυγατέρα τῆς. Τὰ εὐτελῆ αὐτὰ ἀντικείμενα ἐκτιμῶνται τὰ μέγιστα ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς τῆς Βενεζουέλας.

Ὡς μόνον ἐπὶ πλά ἡ καλύβη εἶχεν αἰσθῆσιν, ἀντὶ κλινῶν, ἀνηρτημένων ἀπὸ τὰς ἀμφοτέρων τῆς στέγης, καὶ τρία ἢ τέσσαρα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐκεῖνα πανέρια, ἡ ἀνάστασις ὀνομαζόμενα, εἰς τὰ ὅποια Ἰνδοὶ φυλάττουν τὰ ἐνδύματά των καὶ τὰ πολυτιμώτερα των πράγματα. Μεθ' ὅλην τὴν δυσἀρέσκειαν τοῦ λογιῶ Μαρσιάλῃ, οἱ ἐπιβάται τῆς Μαρίας καὶ οἱ τῆς Γαλλινέτας θὰ ἐπὶ φιλοξενουῖντο ἐδῶ μὲν, διότι ἄλλη καλύβη δὲν προσέφερετο εἰς τὸν λογιῶν καὶ τὸν ἀνψιὸν του. Ὁ κ. Μιγκέλ, περὶ τὸν ἄνδρα, ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, ἐμῆχθη φιλόφρων πρὸς τοὺς Γάλλους. Ὁ Παῦλος Κερμῶρ, ἂν καὶ κρατῶν ἰσπανικὰν ἐπιφύλαξιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπέβαλλον ἄλλως τε τὰ κεραυνόβλα βλέμματα τοῦ λογιῶ, ἔλαθεν εὐκαιρίαν νὰ ἀνάψῃ εὐρυτέραν γνωριμίαν μετὰ τῶν ταξειδιωτῶν του. Ἐκτὸς τούτου, προσηλωθὼν καὶ μετὰ τὴν μικρὰν Ἰνδὴν, τὴν ὁποίαν εἴλκυσε πολὺ ἡ εὐμένειά του.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΕΙΠΙΟΝ

Ἦταν καλύβι, ἦταν παλάτι... Κανείς δὲν νοιάστηκε, δὲν το ρωτᾷ. Τοὺς μαύρους τοίχους τοῦ τῆς κατὰ μάτι. Ἐδῶθε κείθε σκόρπιους κυτταί.

Μά, ἐκεῖ, ἀνάμεσα εἰς τὰ λιθάρια, Στὰ θεμέλιά του, κάθε χρονιά, Βγαίνουν τὴν ἀνοιξὶ χλωρὰ χορτάρια Ποῦ πάλιν χάνονται τῇ χειμῶνι.

Ὡς νὰ δείχνουν πῶς ἄλλα χρόνια Κι' αὐτὸ τὸ στύλωσεν ἡ χαρά, Κι' ὅπως ἐφαίνοντο κείνα, τὰ χιόνια, Ἐτσι τὸ ἐγκρέμισεν ἡ συμφορά!

ΔΡΙΑΔΗ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ε'.

Σὰς εἶπα, ὅτι ὁ Φασουλάκης ἐφτείασεν ἑνα σπιτί. Τὸ ἐπὶ πλῶσε μ' ἑνα τραπέζι καὶ μετὰ μίαν καρέκλα, ποῦ καὶ αὐτὰ τὰ ἔκαμε μόνος του.

Τώρα πρέπει νὰ βάλωμεν κάτι τι ἐπάνω 'στὸ τραπέζι. Ἐ, τί βάζει ἡ μαμμὰ σας 'στὸ τραπέζι τοῦ σπιτιοῦ σας, ὅταν ἐρχεται ἡ ὥρα τοῦ γεύματος; Βάζει τὴν σουπιέραν. Καὶ διὰ νὰ γεμίσῃ ἡ σουπιέρα, δὲν χρειάζεται νὰ γίνῃ σούπα;

Αὐτὸ ἐσυλλογίσθη ὁ Φασουλάκης καὶ ἀπεφάσισε νὰ το κάμῃ ἀμέσως.

Ἐορτησε πρώτα τρία παλούκια, τὰ ἔδεσεν ἐπάνω, ὅπως κάμουν οἱ στρατιῶται, ἀπὸ ἐκεῖ ἐκρέμασε μίαν χύτραν (τσουκάλι) ποῦ τὴν εὗρεν εἰς τὸ ναυαγισμένον πλοῖον, καὶ ἀπὸ κάτω ἀναψε φωτιάν μετὰ ξηρὰ χορτὰ καὶ μετὰ ξύλα.

Θὰ μ' ἐρωτήσετε τώρα, τί ἔβαλε μέσα εἰς τὴν χύτραν; Πρώτα ἔβαλε νερό, ἔπειτα ὀλίγον ἀλάτι, ἔπειτα... νὰ σας εἰπῶ, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω καλὰ τί ἔβαλεν ἔπειτα. Ἐ, ὁ καίμενος ὁ Φασουλάκης δὲν εἶχε καὶ σπουδαῖα πράγματα νὰ μαγειρεύσῃ.

Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ἔβαλε μέσα ἑναν παπαγάλο. Γι' αὐτὸ ὁ Κοκὸς (ὁ παπαγάλος τοῦ πλοίου, ὁ ὁποῖος ἐδόγηκε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἔρημον νησί,) ἐθύμωσε πολὺ, καὶ ἀπὸ τὸν θυμὸν του, ἄρχισε νὰ σχίζει μετὰ νύχια του τὸν σκουφὸν τοῦ κυρίου του, — τὸν ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον ἐκεῖνον σκουφόν, ποῦ μετὰ τὸσον κόπον ἐφτείασεν ὁ Φασουλάκης.

Συλλογίζεται ὅτι καμμίαν ἡμέραν ἴσως ἐμὴ καὶ αὐτὸς μέσα εἰς τὸ

τσουκάλι. . . 'Αλλά έχει άδικον· ο Κοκός είχε φίλος και ο Φασουλάκης δεν θά τον φάγη ποτέ.

Νά, ή χύτρα βράζει, κάμνει γλου-γλου-γλου. 'Ο Φασουλάκης φυσά την φωτιά και είχε κατενθουσιασμένος που θά φάγη σούπαν από παπαγάλον. Και από την χαράν του κάμνει μίαν τούμπαν.

'Ο κύριος Χαιρίδης και ο κύριος Μαιμουδόπουλος, τους οποίους ο Φασουλάκης έπροσκάλεσεν εις τὸ τραπέζι, έρχονται καταχαρούμενοι. Τελοςπάντων, θά δοκιμάσουν και αυτοί την περίφημην σούπαν, που μόνον άκουστά την είχαν έως τώρα!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Σ Π Α Τ Α Δ Η

"Όταν τρώγη τὸ ψωμί της, ή 'Ελενίτσα κάμνει ένα σωρό ψίχουλα, τὰ ὁποῖα σκορπᾷ κατὰ γῆς. Πάντα θάρσῃ και καμμίαν πέσαν μισοφαγωμένην, έξω εις την αὐλήν.

Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι τὰ πουλάκια ὠφελοῦνται ἀπὸ αὐτὰ τὰ ψίχουλα και αὐτὰς τὰς πέτσας. Τὰ βλέπει κανεῖς που προσπαθοῦν νὰ σηκώσουν τὸ ἐγκαταλειμμένον τεμάχιον τοῦ ἄρτου και νὰ το μεταφέρουν ἐπάνω εις την στέγην, διὰ νὰ το ραμφίσουν ἐκεῖ με την ἡσυχίαν των.

Αν ή 'Ελένη ἄφινε τὰ ψίχουλα και τὰς πέτσας ἐπίτηδες διὰ νὰ ταῖσῃ ὀλίγον τὰ καίμενα τὰ πουλάκια, προπάντων τὸν χειμῶνα, ὅταν κάθονται περίλυπα και παγωμένα εις τὸν γυμνόφυλλον κλάδον, τὸν ὁποῖον μαστιῖζει ὁ ψυχρὸς βορρᾶς· ἂν ἄφινε τὰ τεμάχια τοῦ ἄρτου με σκοπὸν νὰ βοηθήσῃ τὰ πεινασμένα πουλάκια, — ή πράξις της θά ἦτο ἐπαινετή, διότι θά ἐφάνερονεν ἀγαθὴν καρδίαν. Τὸ νὰ δίδῃ κανεῖς εις τοὺς πεινῶντας, εἶνε ἔργον θεάρεστον.

'Αλλ' ή 'Ελένη ὀλίγον φροντίζει διὰ τὰ πεινασμένα πουλάκια· μάλιστα οὔτε τὰ συλλογίζεται καθόλου. Τὰ ψίχουλα και ή πέτσας που ἄφινε ἐδῶ κ' ἐκεῖ, εἶνε ἀπλούστατα σπατάλη και ἀταξία. Δὲν δίδει τὸν ἄρτον της εις τοὺς πτωχοὺς, εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην· τὸν πετᾷ, τὸν σπατάλῃ.

Και ὁμως, 'Ελενίτσα μου, ὁ ἄρτος εἶνε ἀκριβός, και δὲν εἶνε εὐκόλον πρᾶγμα νὰ ἔχῃ κανεῖς πάντοτε τὸν ἐπιούσιον! Ἐρώτησε τὸν πατέρα σου, ὁ ὁποῖος εἶνε ὑποχρεωμένος διὰ τῆς ἐργασίας του νὰ τρέφῃ ὁλόκληρον τὴν οἰκογένειαν.

Και τ' ἀλλάδια ἐπίσης δὲν τα δίδουν εις τὴν ἄγορὰν χάρισμα. Τὰγοράζει ή μητέρα σου, και διὰ νὰ προμηθευθῇ ὅσα ἀρκοῦν διὰ νὰ φάγετε ὅλοι, πρέπει νὰ δώσῃ μίαν φούχταν δεκάρες!

Φαίνεται ὁμως ὅτι δὲν-ἡξεύρεις τί κοστιζοῦν, διότι σὲ βλέπω συχνὰ νὰ δαγκάνης ένα ἀλλάδι, νὰ τρώγῃς ὀλίγον ἀπ' ἐδῶ και ἀπ' ἐκεῖ, και νὰ πετᾷς τὸ ὑπόλοιπον, ὅχι διότι τὸ ἀλλάδι δὲν εἶνε καλόν, ἀλλὰ διότι ἀγαπᾷς τὴν σπατάλην.

Και ὅ, τι κάμνεις διὰ τὴν τροφήν σου, τὸ κάμνεις δι' ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα.

Νά, προχθὲς ἀκόμη ἡγόρασες καινούργιο τετράδιον, ένα χονδρὸν και ὠραῖον τετράδιον, διὰ νὰ μάθῃς νὰ γράφῃς.

Τί ἔγινεν αὐτὸ τὸ τετράδιον; — 'Εξέσχισες τὰ μισὰ του φύλλα, διὰ νὰ κάμῃς χάρτινα πουλάκια και κοκόρια!

'Αλήθεια, εἶνε εὐμορφον πρᾶγμα μία σειρά ἀπὸ χάρτινα κοκόρια, παρατεταγμένα ὅλα εις τὸ τραπέζι, με τὰ μυτερὰ των ποδάκια και με τὰς κοντάς οὐράς, ἐπάνω εις τὰς ὁποίας στέκονται· εἶνε πολὺ ἀστεία, μάλιστα ὅταν τοὺς ζωγραφίζῃ κανεῖς και ματάκια και μαυρίζῃ τὴν μύτην των με μελάνι.

'Αλλὰ τὸ τετράδιον δὲν το δίδει χάρισμα ὁ χαρτοπώλης· και διὰ νὰ πάρῃς ἄλλο, νάντικαταστήσῃς αὐτὸ που κατέστρεψες, ή μητέρα θά βγάλῃ ἀκόμη ὀλίγα χρήματα ἀπὸ τὸ πουργί της, και ὁ πατέρας σου θά ἐργασθῇ ὀλίγον περισσότερον.

'Αλλὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτό. 'Εκεῖνος ὁ ὠραῖος μεταξωτὸς λαιμοδέτης που ἐφορούσες κάποτε, τί ἔγινεν, 'Ελενίτσα; Κρυφά, τὸν ἐκομμάτιασες με τὸ ψαλίδι, διὰ νὰ κάμῃς, καθὼς ἔλεγες, ένα καλοκαιρινὸ φόρεμα τῆς κόουκλας σου.

'Αλλ' ὅταν τὸ ἔκαμες, δὲν σου ἤρρεσε —τόσον κακοφτιασμένον ἦτο! — και το ἔρριψες εις τὰ κουρέλια. Τώρα θά σου χρειασθῇ ἄλλος λαιμοδέτης, και πάλιν ή μητέρα θά ὑποχρεωθῇ νὰ βγάλῃ χρήματα ἀπὸ τὸ πουργί της, και πάλιν ὁ πατέρας σου θά ἐργασθῇ ὀλίγον περισσότερον.

Και ἂν ἐξακολουθήσῃς ἔτσι, νὰ σπατάλῃς, νὰ σχίζῃς, νὰ καταστρέφῃς, πάει! θά τελειώσῃ τὸ πουργί τῆς μητέρας σου. Και ἀργότερα, ὅταν θά μεγαλώσῃς, ὅταν θά ἔχῃς πουργί δικό σου και θά ἐξοδεύῃς ἀπὸ αὐτό, τί θά γίνῃ;

"Ω, τότε εἶνε που δὲν θά προφθαίνῃς νὰ βγάλῃς ἀπὸ μέσα χρήματα! Θά ἐξοδεύῃς ἀλύπητα, μονόδραγμα, δίδραγμα, πεντόδραγμα, εἰκοσιπεντάρινα — ἴσως και ἑκατοστάρινα, ἴσως και χρυσὰ νομίσματα. Και διὰ νὰ ἐπαρκῇ εις τὴν σπατάλην σου, κάποιος θά εἶνε ἡναγκασμένος νὰ ἐργάζεται νυκθημερόν.

Κάποιος σοφὸς τοῦ παλαιοῦ καιροῦ εἶπεν: «Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς ἐργασίας του, παρέχει χρήματα εις τὴν οἰκογένειάν του· και ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-

στον, ή γυνή τὰ χρησιμοποιεῖ διὰ τὰς ἀναγκαίας δαπάνας.»

"Αν ή χρῆσις τῶν χρημάτων εἶνε καλὴ, εὐτυχία και εὐημερία εις τὴν οἰκίαν. "Αν ή χρῆσις εἶνε κακὴ, πτωχεία και καταστροφή εις τὴν οἰκίαν.

"Αλλος σοφὸς εἶπεν: «Διὰ νὰ γίνῃς πλούσιος, δὲν ἀρκεῖ νὰ μάθῃς πῶς κερδίζουν χρήματα· πρέπει νὰ μάθῃς ἀκόμη και πῶς τὰ οἰκονομοῦν.»

Και τρίτος σοφὸς εἶπε: «Γυνὴ σπατάλος, εἶνε ἱκανὴ νὰ καταβροχθίσῃ τὸ εἰσόδημα τῶν μεγαλητέρων κτημάτων. Οἰκονομοῦσα, σώζει τὸν οἶκον· σπαταλῶσα, τὸν καταστρέφει.»

(J. — H. Fabre) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο πατήρ, νοουθετῶν τὸν υἱὸν του, τῷ λέγει ὅτι ὑπάρχουν εις τὸν κόσμον πολλὰ κακὰ πράγματα, πρὸ τῶν ὁποίων πρέπει κανεῖς νὰ κλείῃ τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ μή τα βλέπῃ.

'Ο Τίς. — Μπαμπά, τὸ σαποῦνι εἶνε κακὸ πρᾶγμα;

'Ο Πατήρ. — "Όχι, παιδί μου· πῶς σου ἤλπε αὐτὴ ή ἰδέα;

'Ο Τίς. — Νά, γιατί ὅταν σαπουνίζω μετὰ κλειόμεν τὰ μάτια μας.

* * *

'Η μαμμὰ πρὸς τὸν μικρὸν Παῦλον (πολὺ λαιμαργόν):

— Τί ἤθελες νὰ ἤσουν, ἀγάπη μου: ἄνθος; πουλί;

— Πουλί, μαμμά.

— Καί γιατί;

— Γιατί τὸ πουλί τρώγεται, μαμμά!

* * *

'Η μικρὰ Μαρούλα μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, ἀναφωνεῖ ἐκπληκτός:

— Μπα! δὲν ἔφαγα ψωμί!!

* * *

Εκδίδονται προσεχῶς:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Φ α ἰ δ ω ν ο ς)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΙΜΩΝΤΑΙ: Διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρ. 3.

Διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν φρ. 3.

Δήλωσις: 'Η ἐκδοσις θά εἶνε περιωρισμένη. Θά τυπωθοῦν τόσα μόνον ἀντίτυπα, ὅσοι θά ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου τὸ βραδύτερον. "Εκαστον ἀντίτυπον θά φέρῃ αὐθόρῃ ἀριθμὸν και τὸ ὄνομα τοῦ συνδρομητοῦ δι' ὃν εἶνε προωρισμένον.

ΔΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ: Κοινοῦ Γρηγόριον Ξενοπούλου, Γραφεῖα Διαμείσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας.

«ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ» θά βροῦντε τεχνικώτατα γραμμὰ καὶ ἑξαίρετος τυποποιία. [Μετὰ τὰ συνήγαγεν ἐκείνο τὸ καλὸν τὸ γνωστὸ Ξενοπούλου τοῦ Γρηγόριου καὶ Θεοδώρου τὰ συστήματα.] (Γ. ΣΟΥΡΗΣ)

ΔΙΑΠΛΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΕΙΚΑ και τέσσαρας ἡμέρας, δηλαδή μέχρι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ἔχετε καιρὸν νὰ ἐγγραφῇτε εις τὰ «Διηγήματα» Ξενοπούλου (Φαίδωνος) διὰ νὰ σας ἐτοιμασθῇ ἰδιαίτερον ἀντίτυπον. Εὐθὺς μετὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα θάρσῃς ή ἐκτύπωσις τοῦ βιβλίου, και τότε πλέον θά εἶνε ἀργά, διότι θά τυπωθοῦν ἀκριβὲς τόσα μόνον ἀντίτυπα, ὅσοι θά εἶνε οἱ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης συνδρομηταί. 'Ο κ. Φαίδων ἐκφράζει τὰς θερμότητας εὐχαριστίας του πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς φίλους μας, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν κατ' αὐτὰς, ἰδιαίτερος δὲ πρὸς τὴν Παιμενίδα τοῦ Πηλίου, ή ὁποία, ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ της, τῷ ἐνέγραψε και ἄλλους ἔξ.

Σοῦ εἶπεν ἀλήθεια ὁ κύριος ἐκεῖνος, Πέτρος Σακελλάριος. «'Η Μητριὰ» ἐν ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικὰ διηγήματα τοῦ κ. Ξενοπούλου, (τὸ ὁποῖον β-βλως δὲν θά συμπεριληφθῇ εις αὐτὸν τὸν τόμον, πρῶτον διότι εἶνε πολὺ ἐκτενές, και δεύτερον διότι ἔχει ἀνατυπωθῇ ἐκ τῆς «Ἐστίας» εις βιβλίον, μετεφράσθη και Ἀγγλιστὶ ὑπὸ τῆς ἐλαιομαθούς ἀγγλίδος συγγραφέως Κας Β. Μ. Edmonds και ἐξεδόθη εἰς τὸ Λονδίνον τῷ 1897 ὑπὸ τοῦ ἐκδότου John Lane, εις τόμον πολυτελέστατον, δευμένον μάλιστα μετὰ τὰ ἑλληνικὰ χρώματα, λευκὸν και κυανόν. Αἱ Ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἐδοκίμασαν τότε κολακευτικώτατος κρίσεως περὶ τοῦ ὠραίου τοῦτου διηγήματος, ἐκ τῶν ὁποίων μερικὰ ἀνεδοκίμασαν και αἱ Ἀθηναῖκα ἐφημερίδες. Καὶ αὐτὰς θά εἶδε ὁ φίλος σου ἐκεῖνος.

Χρῆστις Β. Σαδούκα, με μεγάλην μου χαρὰν σ' ἐπανείδα ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν, και ἐπιθυμῶ νὰ μου γράφῃς συχνότερα. Αἱ παραγγελίαι σου ἐτετέλεσθησαν.

Πόσον σὲ ἀγαπῶ, δὲν εἰμπορῶ μετὰ λόγια νὰ σου εἶπω! Λοιπὸν μετὰ τὰ ἔργα! Φαντάσου τὴν λύπην μου, ὅταν ἤκουσα ὅτι ἐπασαν μερικὸ ἀπὸ τοὺς ἐδῶ συνδρομητὰς σου. Καὶ εἶπα: Ποῖος θά ἐγγράφῃ τώρα νέους, που ἔφυγε και ὁ ἀδελφός μου Ἀλέκος; — Σοῦ, μοῦ εἶπεν ἔφαρνα ή ἀδελφή μου· σὺ ἐξοπάτωσε και βάλε δῖα σου τὰ δυνατὰ. — Μὰ ποῦ νὰ τὸ σταθῇ μου;

— 'Η γλῶσσά σου! μοῦ λέγει. Κι' ἀμέσως θυμήθηκα ένα τραγοῦδι που λέγει: 'Η γλῶσσα εἶνε δικόπο και τρομερὸ μαχαίρι. . . . Ἐμπρός λοιπὸν, εἶπα, εις ἐνέργειαν ή γλῶσσαν. Πῆρα ματὰ μου τὰ πρῶτα φυλλάδια κ' ἐξεκίνησα διὰ τὸ Γράμμιον. Τί χαρὰ μου! κατώρθωσα και ἐνέγραψα τέσσαρας· ἀλλὰ μή σε μέλῃ, Διάπλασις μου ἀγαπημένη, θά κατορθώσω νὰ ἐγγράψω και ἄλλους. Αὐτὰ μοῦ γράφει ὁ μικρός μου φίλος Κρατφόρος Γ. Σαριβαξελάνης [ΕΕ], ὁ ὁποῖος ἐν ᾧ εἶνε μόλις 11 ἐτῶν, εἶνε εις τὴν Β' τάξιν τοῦ Γυμνασίου, και γράφει τόσον εὐμορρα και ἐσπαθμένως τόσον καλὰ. Μὰ εἶνε νὰ μὴ ἀγαπῶ τέτοιον παιδί; Τώρα νὰ ἰδῶ και τὴ ὠραῖον ψευδώνυμον θά πάρῃ.

Με μεγάλην ζωηρότητα μοῦ περιγράφεις, Κωμηλικὴ Κῆθρον [ΕΕ] τὴν τρικυμίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέφερες. 'Ο Ἀνακλιν, τὸν ὁποῖον ἐρωτᾷς διὰ τὰς ἐλπίδας εις τὴν θέσιν σου, σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι ἂν ἦτο κωμηλότης, δὲν θά ἐδίσταζε και αὐτὸς νὰ προμηθεύῃ τὴν λείαν. Εἶμαι βεβαία ὅτι και μακρόθεν θά μάγαπᾷς ὅπως και ὅταν ἦς σὺ πλησίον μου.

Τὰ ἔξῃς βαρυσήμαντα μοῦ γράφει ή Σεμνή Κόρη: [ΕΕ] «Σοῦ εἶδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου

ὅτι ὅσα θά λαμβάνῃς ἀπὸ ἐμὲ Παιδικὰ Πνεύματα ή Πνευμ. Ἀσκήσεις ή ὅ, τι ἄλλο, θά εἶνε ἔργα ἐντελῶς ἰδικά μου. Ποτὲ δὲν θά καταδελχθῶ νὰ τα κλέψω. Ἀ. εἶνε ἄνοστα — ποῦ ἄνοστα! σήμερὰ μοῦ στέλλει 4 Παιδ. Πνεύματα, και τὰ τέσσαρα ὠραῖοτατα! —) ἴλογο ἴλογο θά τα κάμω νόστιμα. Μήπως ὁ σκοπός σου δὲν εἶνε αὐτός; μήπως δὲν κοπιᾷς πρὸς διάπλασιν τοῦ πνευμάτος μας; Μερικοὶ νομίζουν ὅτι οἱ Διαγωνισμοὶ εἶνε διὰ νὰ δίδῃς βραβεῖα, και διαγωνίζονται μετὰ ἔξανα ἔργα· πολλὰ Ἀσκήσεις εἶνε ἐναδημοσιευμένοι και... διὰ πολλοὺς εἶχα καλὴν ἰδέαν, και μία των Πνευμ. Ἀσκήσις κλοπιμαία μ' ἔκαμε νὰ τὴν χάσω. Ὑποκαὶς; ταχοῦν ὅσοι νομίζουν ὅτι κάτι κάμνουν ἂν με γελᾶσουν; Ἄν τους ἀρέσῃ, ἂς το ἐξανάρκωμ.

Κ' ἐγὼ νομίζω, Καταρομμάλλω [ΕΕ], ὅτι ή κόμησις ἐκείνη ἡμποροῦσε νὰ κάμῃ καλλίτερα Δένδρον διὰ τὰ πτωχὰ παιδάκια, ἐκεῖ που ἔκαμε Δένδρον διὰ... τὰ σκυλιά. Ἀλλὰ τότε θά μου ἔγραψες αὐτὸ τὸ ὠραῖον γραμματάκι και θά μ' ἔκαμνες νὰ γελᾶσω τόσον πολὺ μετὰ τὴν περιγραφήν τῆς σκυλίσιας συναναστροφῆς; . . . Σὲ συγχάρω και διὰ τὴν ἀσημένιαν δακτυλίδην μετὰ τὸ ὄνομά σου και μετὰ τὸ ἔτος, ποῦ σου ἐχάρισεν ή μαμμά μαζί με δέκα φιλάκια — ἀκόμη γλυκύτατα ἀπὸ τὸ δώρον.

Με πολὺ ἐνδιαφέρον, Βασιλεῦ τῶν Ναυτῶν, [ΕΕ] ἀνέγνωσα τὴν περιγραφὴν τῆς Ἀ. Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως τοῦ Πανωνίου Σουλίου και χαίρω διὰ τὴν ἀναπτυχθεῖσαν ἐν τῇ πόλει σας καλλιτεχνικὴν κίνησιν, τὴν ὁποίαν τόσον δικαίως ἐξάρεις. Σοῦ παρατηρῶ ὁμως, ὅτι μία εἰκὼν, τὴν ὁποίαν ἐθαύμασες ἴσως ὡς πρωτότυπον, εἶνε ἀντίγραφον ἐξ εἰκόνος μεγάλου ζωγράφου. Περὶ τῶν ποιημάτων σοῦ εἶχα ῥῆ ἀπάντησιν ὅταν ἔλαβα και τὰ δεύτερα, ἐπίσης ὠραῖα και εὐέλπιστα.

Ἐγὼ ὑπ' ὄψιν μου δύο ὠραῖα γραμματάκια σου, Κρητικὸν Κάστανον. [ΕΕ] Ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ πάρα πολὺ και διὰ τὰ νέα γραμματάκια ὡς και διὰ τὴν Πόλκαν που θά της ἀφιερῶσῃς. Δὲν το ἤξευραμεν ὅτι εἶσαι και μουσικισυνθέτης! Εὐμορρον τὸ Π. Πνεῦμα, ἀλλὰ κάτι παρῶμιον ἔχει δημοσιευθῇ και ἄλλοτε, και διὰ νὰ μὴ μας πῇ ή Σεμνή Κόρη ὅτι τὸ ἐπῆραμεν, καλὴτερα νὰ μὴ δημοσιευθῇ.

Καίκασε (Α. Β.) ἐκ τῶν τριῶν, αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλευθέρων, νάντικαταστήσῃ τὸ παλαιόν σου ψευδώνυμον.

Συλλυποῦμαι ἀπὸ καρδίας τὸν ἀγαπητόν μου Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, και παρηκαλῶ τὸν Θεὸν νὰ τον παρηγορήσῃ διὰ τὸ δεινὸν τοῦτο δυστύχημα. Πόσον με συνήλπινεν ή ἐπιστολή σου!

Καθόλου δὲ μ' ἐξάλισες, Σιωπηλὴ Νύξ, ἀπαντίας μ' εὐχαρίστησες πολὺ, καθὼς και τὸν κύριον Ἀνακλιν δι' ὅσα ἔγραψες περὶ αὐτοῦ καλοκάγαθα. Χρήματα εἰμπορεῖ νὰ στείλῃς ὅσα θέλῃς διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς τοῦ Αὐστριακοῦ Ταχυδρομείου, ή και διὰ γραμματοσήμων, τὰ ὁποῖα ἐξαγορεύω ἐδῶ πρὸς 5 γροσὰ το φράγκον.

Γλυκὲ Ζέφυρε, τώρα μάλιστα, που το γράφεις, θά σοῦ ἀπαντήσω μετὰ τὸ ψευδώνυμόν σου. Ἐννοῶ καλλιτετὰ τὴν ἀνυπομονήσαν σου διὰ τὰς Ἀνεμίας τοῦ Κου Βαρκας, και τὴν λύπην σου ὅταν βλέπῃς τὸ σκυλὸν ἐκεῖνο «Ἐπεται συνέχεια». Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Εἰμπορὸν νὰ το δημοσιεύσω ὁλόκληρον εἰς ένα φύλλον;

Ψάλα τὸν Αἰσὼν [ΕΕ] ή ἐπιστολή σου φανερώνει τὰ λαμπρὰ σου αἰσθήματα και εἶνε ἀξία συγχαρητηρίων. Περὶ τῆς Ἀγάπης μου μὴ ἀντιβῆλῃς· ὅσον μάγαπᾷς σὺ, ἄλλο τόσον κ' ἐγὼ καὶ σὲ θεωρῶ ὡς παιδί μου. Τώρα εἶσαι ἐντελῶς καλὰ· ἀλήθεια;

Ναῦτα τῆς Ναυαργίδος, σὲς συγχάρω διὰ τὸν Σουλῶν και διὰ τὸ Λαγύριον. Μοῦ εἶνε ὁμως ἀδύνατον νὰ ἀλλάξω τὴν πώλησιν γραμματίων. Τὸ ἤρηνην εἰς ἑλούς, ὅσοι ἔκαμαν ἐως τώρα Λαχεῖα, ἔστε χάριν τοῦ «Ἐλληνοπαιδὸς» ἔστε χάριν ἄλλου σκοποῦ. Νομίζω ὁμως ὅτι εἰμπο-

ρεῖτε νὰ ἐνεργήσετε μόνον σας και νὰ τα διαθέσετε μέχρις ἐνός, ἀποτεινόμενοι και πρὸς ὅσους φίλους μου γνωρίζετε.

Ἐγχερίνοσα τὰ ψευδώνυμά των, δεχομαι μετὰ χαρὰς εις τὴν Ἀλληλογραφίαν μου και εις τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων (Α. Σ.) Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων (Γ. Α. ἐξέλεξα τὸ προτιμώμενον) Κόρη τοῦ Δουδάβως (Κ. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα· δὲν εἶνε τὸ ὠραιότερον; φιλῆσε μου τὸν ἀδελφόν σου.) Κόντε Ρα πανάκη (Χ. Ν. σοῦ εἶδω αὐτό, που το εἶχε κ' ένας παλιός μου φίλος) και Γλυκεῖα Μελαγχροῖνη (Σ. Μ. τὴν μικροῦσαν φίλην μου ποῦ εἶνε «καλὸ κοριτσάκι και ποῦ θά γίνῃ περὶ καλὸ ἀκόμη, τώρα που θά με διαδάξῃ.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: Ἡ Κωμηλικὴ Κῆθρον ἐρωτᾷ τὴν Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριν ἂν θά ὑπάγῃ τὸ καλοκαίρι ἐπὶ τὴν Κρήτην, διότι και αὐτὴ θά ὑπάγῃ και ἐπιθυμῇ νὰ τὴν γνωρίσῃ — ή Πικραμένη Καρδοῦλα εὐχαριστεῖ τὸν Ρωμαῖον Κικέρωνα διὰ τὰ συγχαρητήρια, τῶν ὁποίων, λέγει, δὲν ἦσαν ἀξίαι αἱ ἀπαντήσεις της· ἐπιθυμῇ δὲ πολὺ νὰ τον γνωρίσῃ — ὁ Λιανός Ὅριζον πληροφορεῖ τὸν Νεκτοκόρακα ὅτι βέβαια δὲν τον εἶδεν, ὅ· οὐ θά ἦτο νύκτα... τὸν παρακαλεῖ δὲ νὰ τὸν φανερῶσῃ τὰρχικα του, δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν — ή Καταρομμάλλω εὐχαριστεῖ τὸν Στέφανον Ἀδρηνῆς και ζητεῖ τὰρχικα του, διὰ νὰ ἰδῇ μήπως εἶνε κανένας συγγενὴς της· ἐρωτᾷ δὲ τὸ Κρητικὸν Κάστανον διὰ τὴν ζήτησιν τῶνομά της; μήπως διὰ νὰ της στείλῃ κρητικὰ κάστανά που της ἀρέσουν τόσον; — ή Σοφία Δ. Κασιώτου ἀσπάζεται τὰς ἀδελφὰς τοῦ Κάλυκος Ρόδου — ή Ἀρδοῦσα Νέστις, κατενθουσιασμένη μετὰ τὰ Μ. Μυστικὰ τῆς Αἰγυπτίας Ἀθηνᾶς, ζητεῖ μετ' αὐτῆς ἀλληλογραφίαν — τὸ Κρητικὸν Κάστανον ἀσπάζεται τὸν Μικρόν Κυνηγόν, ὁ δὲ φίλος του Κ. Β. ἀναμένει ἐπιστολὴν του — οἱ Εὐέλπιδες συλλυποῦνται τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς του πατρὸς — ή Μέλμουσα Καλόγρη συγχάρει τὸ Τρομοσύνον Ἀστέρη και τὴν Κόρη τοῦ Βουνοῦ διὰ τὴν νέαν ἀδελφούλαν — τὸ Ἀρθὸς Ἀνθῶν ἀσπάζεται τὴν Περθεύσαν Καρδίαν και τὴν ἐρωτᾷ ἂν το ἐνθυμῇται — ή Νεράιδα τῶν Σπετσῶν πληροφορεῖ τὸν Ἐξοριστὸν Ναπολέοντα ὅτι τὰρχικα της εἶνε Μ. Κ. ζητεῖ δὲ και τὰ ἰδικὰ ἐξ και τὰ τῶν Δικηγόρων τῆς Νεολαίας — ή Διαπροφοροῦσα ἀντασπάζεται τὴν Ἀδραν τῆς Κερκυρας, παρακαλεῖ δὲ τὴν Λιονοσκεπὴ Δίονην νὰ μείνῃ εις τὰς Ἀθήνας, διότι τὴν ἐπεθύμησε πολὺ — ή Ἀδρα τῆς Κερκυρας ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Τυφώτος οὐχὶ διὰ Μ. Μυστικῶν (διότι τῇ ἐστειλε προπολιού) ἀλλὰ διὰ δακτύλιου — ή Διαχρηματίζουσα ἀσπάζεται τὴν Μυστηριώδη Φύσιν και ζητεῖ τὰρχικα της — ή Μαργαριτοφόρος ἐπεπλάχη πολὺ πῶς ὁ Προσποτιφόρος Παπάκης ζητεῖ τὰρχικα της.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ή Μικρὰ Κατταράρα μετὰ τὸ Καλὸς Ὁριζος, Σκαφιδάκι, Παρόμοιον και Κεραμιδογάτον — ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κατέρου μετὰ τὴν Ἀποπταῶν Ἐλπίδα, Μελαγχολικὴν Σεληνολ

τικὸν Κύπριον· — ἡ Φωσφορίζουσα Θάλασσα μετὰ τὸ Ἄρθρον τῶν Ἀλπεων, Ἀντιερὶν καὶ Κεραμιδοφόρον· — ἡ Μαργαριτοφόρος μετὰ τὸν Κοκκινωματοδολοφόρον, Μαργαρίτην τῶν Ἰνδιῶν καὶ τὸν τοῦ Ὀυρανῶ· — ἡ Χιακή Μαργαρίτα μετὰ τὴν Λευκὴν Μαργαρίταν, Λουλουδί τοῦ Βουνοῦ, Προχυμαίαν τῆς Χίου (μετὰ τὸν τοῦ τοῦ) καὶ Ἀντιερὶν· — ὁ Σιδ μετὰ τὴν Ἐρυθρὰν Καμέλιαν, Ναυτοπούλιν τῆς Ἀνδρου καὶ Χιώτην Σουλιώτην· — ἡ Ἀκτίς Ἐλευθερίας μετὰ τὴν Μελιούσαν Καλόρησαν, Πρωτοβίη Ἀνάμνησιν, Μαμαμένον Φύλλον καὶ Ἐλαίαν τῆς Λευκάδος· — ἡ Τηλέμαχος μετὰ τὸν Ὑπερήφανον Λέοντα· — ἡ Ἀερόμητος Καρδία μετὰ τὴν Ἐρυθρὰν Καμέλιαν· — ὁ Τίος τοῦ Ὀυρανῶ μετὰ τὸν Ἐξοριστὸν Ναπολέοντα· — ἡ Ἀνδρὸς τῆς Ἐρήμου μετὰ τὸν Ἀγριοπούλιν Λουδοῦν Ἀνδρῶν· — ἡ Λέων τῆς Θαλάσσης μετὰ τὸν Ἐνδοκὸν Σοῦλιν· — ὁ Χρῆς τῆς Παράλλιν μετὰ τὴν Μετεξέδριαν, Ροδόχρον Μήλιαν καὶ Γλοκίγγον Σελήνην· — ὁ Ἀγριοκίτος μετὰ τὸν Συναγῶν Ἰσπότην, Συριακὸν Ὀρίζοντα καὶ Ἀθῶν Περίπτερον· — ἡ Μελαγχολικὴ Νησιωτοπούλα μετὰ τὴν Μελιούσαν Καλόρησαν, Ἀγριοπούλιν, Ἐνῶν, Ἀρθος τῆς Ἰσπότης καὶ Μικρὸν Ἀνδρῶν· — ἡ Καννασία μετὰ τὸν Ὑπερήφανον Λέοντα, Ἀγριοκίτον Νέφλον, Ἀντιερὶν Βραδύαν καὶ Κεραμιδοφόρον· — ὁ Ταυρομάχος μετὰ τὸν Λοφίον, Κετρί, Ἀνδρὸς τῆς Ἀντιερὶς καὶ Πόλιν Μαζούριαν (μετὰ τὸν τοῦ τοῦ)· — ἡ Γαλλικὴ Ναυτοπούλα μετὰ τὴν Χαριτωμένην Μουρτίαν καὶ Βασκοπούλιν τῆς Ἀνδρῶς· — ὁ Βασκὸς τῆς Ἐρήμου μετὰ τὴν Ἐλπίδα τῶν Ἀντιερῶν, Ἀποπύσαν Ἐλπίδα, (μετὰ τὸν τοῦ τοῦ) Νουταλῶν Ἐλπίαν καὶ Νεαρὸν Ζωγράφον· — ὁ Ἐριον μετὰ τὴν Κετρί, Ἐριον τῆς Ζωῆς, Χιακήν Μαργαρίταν καὶ Ἐλαίαν τῆς Λευκάδος (τὴν ὅποιαν γινώσκει)· — τὸ Λευκὸν Κρίνον μετὰ τὴν Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριν, Κεραμιδοφόρον καὶ Ρομαντικὴν Καρδίαν (μετὰ τὸν τοῦ τοῦ)· — ἡ Σπαρτιάτις Χειλῶν μετὰ τὸν Ἐβελίαν, Φάρι τῆς Σπῆρας καὶ Ἰατρὸν τῶν Συναγῶν· — ὁ Σελῶν μετὰ τὸν Ἐριον μετὰ τὴν Σελήνην Βασκοπούλιν· — ἡ Γλυκὴ Καρδία μετὰ τὸν Ἀδελφικὸν, Μαρίαν τοῦ Ἐνδοκίτου, Βίγλαν, Ἐλπίδα καὶ Νυκτοκόρακα.

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φίλου στέλλει ἡ Διάπλσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀντὶ Μετεξέδριαν (χαίρω πῶς ἀνεγνώρισες ὅτι δὲν ἦτο σωστὸν αὐτὸ, καὶ πρὶν σοὶ τοῦτο εἰπῶ ἐγώ). Πικραμένην Καρδία (EE) διὰ τὸ πρῶτον χεῖρ· Ἐλπίαν τὸν Ἐδαφὸς (ἦτο περιττὸν νὰ με διαβεβαιώσῃς ὅτι εἶσαι καλὴ ἀδελφή, αὐτὸ τὸ ἤξευρα· ὁ συνβὲς διὰ τὴν μικρὰν σκητὴν, ἐμάντευσα ὅτι κατὰ τέτοιον θὰ συνέβαινε). Τὸν τοῦ Ὀυρανῶ (τὸ Παιδικὰ Πνεύματα δεκτὰ· διὰ τὰς Ἀσκήσεις βρῆς τί λέγει ὁ Ὀδῆς;) Γίγαντα Ἡρακλῆα (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐξοπάζωμ· νὰ ἴδῃς καὶ μὴ σε μέλῃ· τὸ πολὺ-πολὺ, ἂν φοβῶσαι τὸν Καρχαρία τοῦ Φαλήρου, νὰ μὴ κατεβῇς ἐπὶ τὸν Φάληρον· ἀλλὰ οἱ Ἡρακλεῖς φοβοῦνται τοὺς καρχαρίας;) Ἀρτοφῶν Νεότης, Μελαγχολικὴ Σεληνολάτρις (κ' ἐγὼ δὲν σε εἶχα λησμονήσῃ· λησμονεῖ κανεὶς τόσῳ καλὴν φίλην;) Ἀγριοπούλιν (δι' αὐτὸ τὰ ψευδώνυμα πρέπει νὰ εἴναι μυστικά, διὰ νὰ μὴ ἡθεύρῃ ἄλλος πρὸς ποῖον ἀπευθύνεται ἡ ἀπάντησις;) Μαργαριτοφόρον (ἔξευρα κ' ἐγώ; ὅποιος ἀντάλλασσε Μ. Μυστικὰ πρέπει νὰ εἴναι ὀλίγον ὑπομονητικὸς;) Ἡλίαν καὶ Ἀγριοκίτην Κ. Πασιόνη, Κωνσταντὶν τῶν Ἀντιερῶν, Σπῆλαιον τῶν Μουσῶν (ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχετε, καὶ σας συγχαίρω) Βασίλειον τοῦ Κατέρου (σ' ἐνέγραψα εἰς τὰ Ἀντιερῶν· βέβαιον, καὶ ὁ Ἀνακὼς καὶ αἱ δώδεκα ἀδελφαὶ τοῦ Ἑλίου Μάρτη κ' ἐγὼ δὲν ἔξευρα πόσοι πῆλεις ἐχρεώσθησαν) Μεσολογιτάκι (ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Ἀλυσῶν θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ Μαΐου· ὁ περὶ οὗ μ' ἐρώτας εἶναι συνδρομητής) Μελιού-

σαν Καλόρησαν (ἡ ὅποια ἔχει ἕνα μικρὸ ἀδελφάκι πῶς ἦν ἄκατον καὶ τὸ ἐδιόρθωσε μετὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Μὰκ Ἀδάμ· ἡ ἐπίστευσε τὸ κατ' ἐμὸν, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ νὰ μὴ τὸ δώσῃ εἰς τὸν ταυρομάχον νὰ τὴν κάμῃ ταυροφῶν, εἰς τὴν σὺχα πῶς κάθεται τώρα!). Ἀρθος Ἀνθῶς (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές;) Νεραϊδαν τῶν Σπετσῶν (ὁ κ. Φαλῶν σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις!) Μικροῦλαν Πατριαν (πῶς εἶναι μικροῦλα, ἀλλὰ ἔχει πολλὰ μαθήματα· μολοντοῦ μοῦ γράφει, διότι με ἀγαπᾷ καὶ με θεωρεῖ «καθὼς μαμμάν».) Ἀνδρῶν Λάμψιν (χαίρω πολὺ πῶς ἔγινες καλὰ· νὰ, ἦτον ἐδῶ ἡ Χιακή Μαργαρίτα, ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδα ὅταν ἦλθεν εἰς τὸ Γραφεῖον.) Δημ. Γ. Κόντην (εὐγε!) Ἡρώα τοῦ Σουλίου (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὁρατοτάτην κάρταν.) Διπλοφοροῦσαν (εἰπέ εἰς τὴν παλαιάν μου φίλην χαίρετισματα· ὦ, μὴ δὲν πιστεύω νὰ ἐγνώρισες τὸν ψυχροῦν μου· κάποιος ἄλλος θὰ ἦτο.) Μικρὸν Ἀρτοδέσμη, Φαίδιμη (ἔστειλα· ἔχω μὲν φίλην Ὀυρανίαν Ἀναστασοπούλου, ὥστε βλέπεις ὅτι ἔχετε ἀρκετὴν διαφοράν· νομίζω ὅμως ὅτι κάποτε τὸν ὀνόματι; ἐδημοσιεύθῃ κατὰ λάθος ὅπως εἶναι τὸ ἰδικόν σου.) Προχυμαίαν Σμύρνην, Ἐνδοκὸν Φαριανὴν (καὶ ἂν τὰς ἐδημοσιεύσῃς, πρὶν λάθω τὴν ἐπιστολήν σου;) Μαρίαν Συναγῶν, Σιταχωμένην Πορτικὸν, Ἀνδρὸς τῆς Κερκύρας (ἐλπίδῃ) Κοκκινωματοδολοφόρον (ὄχι, Μουσικὰ τεμάχια δὲν ἔχω εἰς τὸ Γραφεῖόν μου· εἰμπορεῖς νὰ φέρῃς τὸν φάκελλον καὶ νὰ πάρῃς ἄλλο πρᾶγμα ἴσης ἀξίας;) Φάσμα τῆς Νυκτὸς ([ε] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολήν, ἡ ὅποια διόλου δὲν μ' ἐκούρασεν· μάνησύνχῃς μόνον ὀλίγον, διότι εἶδα ὅτι εὐκόλως ἀφίνεσαι εἰς τὸ ἀσθηματὴς μελαγχολίας· ὄχι, ὄχι, παιδί μου· ἡ γέσθῃς ὅς εἶναι φαῖδρα· νὰποδινῇς πάντοτε τὰς μελαγχολικὰς σκέψεις καὶ νὰ εἶσαι χαρούμενη, καὶ νὰ μοῦ γράφῃς ταῖς πράγματι, ὅπως ἀρμόζει εἰς τὴν ἡλικίαν σου.) Τίμ-Τάκ, Δημ. Μ. Ἀβέρωφ (ἐλαβον.) Ἀντιερὶν Βραδύαν, Ἀνδρὸς τοῦ Ἀρίστου (συγχαίρω τὸν Συναγῶν Σμύρνην) διὰ τὴν ἐγγραφὴν τοῦ πωλοῦ παιδίου· Κῆμα τῆς Ἀμαστρίδος (μετὰ πέντε λεπτά θέλεις νὰ σου δημοσιεύσω 17 λέξεις; περίεργον! δὲν ἀνέγνωσες μετὰ προσοχὴν τὴν σχετικὴν ὁδηγίαν· πέντε λεπτά ἢ λέξεις.) Νέμον (θερμοτάτας εὐχαριστίας διὰ τὸ ἐξοπάζωμ· σήμερον ἐκλέγει ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου.) Τέμενος τῶν Μουσῶν (ὄχι, δὲν διορίζεται, δὲν θεωρεῖται σφίλμα.) Φιγίαν Α. Μελιῶν, Ἐφεσίαν Κόρην εἰς τὸ προσεχές θὰ σου δημοσιεύσω μερικὰς προτάσεις· τώρα βάλε τὸν Γεωργίαν νὰ μοῦ γράψῃ καὶ νὰ μοῦ ζητήσῃ τὸ ψευδώνυμον πῶς θέλεις.) Θαλάσσιον Κῆμα (εἰς τὸ προσεχές· φίλησέ μου καὶ τὴν Μικρὰν Μαρούλιν.) Ναυτοπούλιν τῆς Ἀνδρου (νὰ, σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ ἐξοπάζωμ) Πατριδὸν Βαρκάρην ὑπάρχει καὶ πωλεῖται ὀχρ. 3.) Χιαλῶν (ἔστειλα.) Βίγλαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβὼς μετὰ τὴν 10 Μαρτίου θάπαντῇς εἰς τὸ προσεχές.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ 11ῃς λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦ συνδρομητῆς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάττωσθ' ὅπως 10 λέξεις, ὅλας καὶ αἱ ἀναγινώσκονται τὸν 10 πληρονοῦντες ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρὸς δημοσίευσιν γράφοντα πρέπει νὰ εἴναι πολὺ ἐκτενέστατα καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τοῦ θαυμάσιου διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐξαποστέλλοντος Σαββάτου, ἄλλως μὴν δὲν τὸ μεταπομπόν.]

Εὐχαριστῶς ἀντάλλασσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πάσης πόλεως. — Διεύθυνσις: Mr Leonidas Adamopoulos, Grand Hôtel de Londres, Constantinople. (Α. 17)

Ἀντάλλασσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια μετ' ὅλων τῶν χωρῶν. — Richard Parissis, rue Uperides 33, Athènes (Grèce). (Α. 18.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλυσιν δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Ἀπριλίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψω τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλλους, ὅν ἕκαστος περιεῖχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

106. Αεξίγρυφος.

Ἐπὶ τὸν πρῶτον μου Κάτι τὸ δεύτερον πῶς τρέχει, Τὸ τρίτον ἄνθος εὐμορροῦ Πῶς ὥραϊον εὐδία· ἔ, εἰ. Καὶ τ' ὅλον μου μικρὸ Στὴν Ἀεττικὴ χωρίο.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Καρδίας Μασσῆ

107. Συλλαβογρυφος.

Κάμνω ὄρκους φοβεροῦς Εἰς τρεῖς φθόγγους μουσικῶς Κι' εἰς ἕν γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου, Ὅτι χωρὶς εἴμαι γνωστὴ Ἐστὴ διάθεσι τοῦ λύτου.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ζουλικῆς

108. Στοιχειόγρυφος.

Μὲ τὸ ταῦ, ὦ φίλε, ἔτῃν Ἑλλάδα κεῖμαι, Κι' ὄργανον μετ' ὅσον μουσικόν τι εἴμαι.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἡρώδας τοῦ Ζαλόγγου

109. Αἰνύγμα.

Μεγάλος ποταμὸς τὸ ἀρσενικόν μου Τυχὸς ἢ ἐργαλεῖο τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἀφῆς τῆς Καρκύνος

110. Πυράμις.

Ἡ κάθετός μου ζῶον σημαίνει ἀπ' τὰ συνήθη. Τῆς πρώτης μου ὁ κλέπτης σκληρῶς ἐτιμωρήθη. Ἐν φρούριον θὰ ἴδῃς ὀνομαστὸν ἔτῃν ἄλλα, Κι' ἡ βάσις Ἀθηναία ἱστορικὴ, μεγάλη.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Νικολάου Κ. Λεκαβέλλα

111. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 3 = Ἀρχαῖος ναύαρχος.
2 6 7 4 = Νήσος ἑλληνικὴ.
3 4 2 7 4 = Ἐρπετόν.
4 5 6 7 8 3 = Νήσος ἑλληνικὴ.
5 4 7 6 8 3 = Φυτόν ἀρωματικόν.
6 7 2 3 = Δένδρον.
7 8 6 8 5 = Ἄνθος.
8 2 3 = Μέλος τοῦ σώματος.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Παρθένου Ἀγγέλου

112-113. Λογοπαίνια.

1. — Τί πρᾶγμα ὁμοιάζει μετ' ἡ;
2. — Ἄν ἀφαιρέσω τὸ Ω, τί ἔργον κάμνω;

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἀουγύστου

114. Μαγικὸν Γράμμα μετ' ἀκροστοιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῆς κατὰθὲ λέξεως δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τοιαῦται, ὥστε τὰρχικα τῶν τεσσάρων τελευταίων νὰποτελοῦν τὴν πρώτην.

Τάλας, ἀγάπη, ὄστος, ἵστατος, Πάπας.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἀγροφυλακίου

115. Φωνηεντολόγιον.

φλ - μ - τχ - κτ

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Συναγῶν Ποντικῶν

116. Γρίφος.

ΗΡΕ ΠΥΡΡΟΣ ΜΥΤΗΣ
ΟΟ ΕΥΣ ΕΥΣ ΟΛΟΙ ΟΛΟΙ

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Καρδίας ἐπὶ Πέτρῳ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 5.

56. Ἐλαῖον (ε, λέων). — 57. Ἄνθος (ἄν, θῶ).

— 58. Ἀλμυλῆς-δαμαλῆς.

59. ΦΗΜΙ (ΦΗΜΙζεται) 40. Ε

ΗΜΑΡ (ΗΜΑΡάρο, ΕΣΩ

ΜΑΤΙ (ὀνοΜΑΤίμα) ΚΑΤΑΝ

ΙΡΙΣ (ὀσίΡΙΣ) ΤΑΚΙΤΟΣ

ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ

41. Σὺ, σὺς, οὗς, βοῦς.

— 42. Τὸ μὴ ἐρησιεύον· — 43. ΑΜΕΘΥΣΤΟ

(κοιλία, Ἀγμέμνων, δέσφΥμος, Κάρυστος

— 44. Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ

βελτίον. — 45. Ἀνάφη, Ἀγίνα εἶναι νῆσοι.